

СТАНОВИЩЕ

относно Дисертационен труд за присъждане на образователната и научна степен „Доктор“ на Невена Людмилова Георгиева, редовен докторант на НХА, Факултет за приложни изкуства, катедра Сценография на тема: **Отражения на идеи и тенденции от модернизма и постмодернизма върху европейския визуален театър в началото на XXI век**

Научен ръководител: проф. Светослав Кокалов

Изготвил: доц. д-р Мира Каланова

Представената ми за становище дисертация е на тема, която особено много ме вълнува и прочитането и се превърна в своеобразен диалог не само с автора и, но и със собствените ми знания и опит. В професионалната си практика на сценограф съм се срещала с различни режисьори, а оттам и с различни подходи в търсенето на визуалния сценичен език и различните форми и функции на този език естествено са били обект не само на анализ и специфичен избор, но и на търсения и намирания, които не рядко са останали да съществуват само под формата на намерения и рисунки. От друга страна, „театрализирането на визуалните изкуства“ – от колажа и асамбляжа, през енвайърмънт и инсталациите до пърформанса и видео изкуството – е често обсъждана тема със студентите по сценография, режисура и театрознание, защото именно

на тези артистични опити се гради развитието на формата в голяма част от съвременния театър и развитието на съвременния визуален език. Ето защо, четох с голям интерес изложените от докторантката Невена Георгиева тези, анализи и изводи.

Проблемите, залегнали в темата, са сложни за решаване, защото понятията и дефинициите, на които трябва да се построят тезите са летливи, често твърде субективни и противостоящи. Играта модернизъм срещу постмодернизъм е жонглиране със стъклени топчета, достатъчно е да видим класификациите на високи умове като Ихаб Хасан и Брайнин Пассек. Но е и съвсем разумно анализът на съвременните движения във визуалните изкуства и визуалния театър като форма, която борави и съчетава в много голяма степен с практиките, формите и езика на тези изкуства, да е базиран именно върху наслоения опит. Както отбелязва докторантката още в самото начало, „предметът на визуалния театър поставя много повече въпроси, отколкото отговори можем да дадем“. Очертаването на тенденциите, формиращи това, което наричаме „визуален театър“ създадени в областта на изобразителните изкуства е подход, който в много голяма степен дава отговори на въпросите, свързани не само с дефиницията, но и със спецификите на езика на този вид театър. Задачата не само да се защити съществуването на визуален театър, но и идеята да се очертаят рамките на това съществуване, и дори да се създаде модел, който да типизира такъв вид театър, е достойна за уважение. За съжаление тя е съпроводена с много предразсъдъци и колебливи примери, които

